

25 Anys Universitat Ramon Llull,

SANTA MARIA DEL MAR

BARCELONA, 6 D'OCTUBRE DE 2016

Benvolguts amics que feu possible que aquesta Universitat sigui un ésser viu i eficaç per al bé de la societat de Barcelona i de Catalunya. Rector, membres del Patronat, degans, directius, professors i docents, alumnes, personal d'administració, sense oblidar els meus germans sacerdots i els meus estimats diaques:

Celebrem aquesta Eucaristia, banquet del Senyor Ressuscitat. Sabeu perfectament que l'Eucaristia és acció de gràcies. I avui volem donar gràcies al Senyor per la seva passió, mort i resurrecció, és a dir, perquè va morir i va ressuscitar per nosaltres, per salvar-nos, per donar-nos la vida, una vida que no té fi.

I en aquesta acció de gràcies volem tenir present de manera singular els 25 anys d'existència d'aquesta Universitat tan estimada per tots. Les Noces d'Argent són un moment rellevant en la història d'aquesta institució fundada i arrelada a Barcelona i a la qual tant esforç han dedicat un parell de generacions d'homes i dones. Amb el seu impuls i visió, han estat capaços de sincronitzar els esforços i la visió de diversos organismes religiosos i diocesans, que ja en el seu moment van ser capdavanters en educació.

Va ser una iniciativa preciosa, que des de sempre ha tingut molt clara la seva identitat "cristiana" en el seu ideari (i la segueix tenint...). És, per tant, una institució que beu d'aquella paraula que avui en l'evangeli de Joan hem proclamat: *“Pare bo, el món no t’ha conegut, però jo t’he conegut i ells han reconegut que tu m’has enviat. Jo els he fet conèixer el teu nom, i els el farà conèixer més encara, perquè l’amor amb què m’has estimat estigui en ells, i jo també hi estigui.”* (Jn 17, 24-26).

Aquestes belles paraules de l'evangeli ens porten directament al centre de la nostra missió com a institució cristiana i ens interpel·len en fer-les el nucli i l'ànima de la nostra educació universitària.

Mireu, aquí tenim l'objectiu principal de la nostra Universitat Ramon Llull: fer possible que professors i alumnes coneguin *“el Senyor”*, el que suposa reconèixer-lo en la seva essència i en la seva missió; proclamar la seva Bona Nova impregnant-ne totes les àrees del coneixement; presentar el seu missatge d'una forma viva i directa als professors i estudiants; construir sobre els cors sensibles el gust pel que és essencial; i obrir camins cap a una espiritualitat que els doni força i vitalitat.

Cal que el pas per la nostra Universitat deixi una empremta en els nostres estudiants i professors, de manera que impregnats del mateix Esperit que va moure Jesucrist, esdevinguin persones que cerquin el bé comú, que edificuin ponts, trenquin murs i obrin fronteres en empreses i institucions, en el món del coneixement i de la política.

Convidem-nos tots, professors i alumnes, a viure una ètica professional coherent amb l'*ethos* de l'Evangelí, ajudem-nos a descobrir en el Senyor la força, l'amor, l'escalf i la inspiració en les nostres vides personals i professionals.

No en va, la carta de Pere que acabem de llegir ens recorda: *“Si esteu apassionats per fer el bé, qui us podrà fer cap mal? Més encara, si heu de patir pel fet de ser justos, feliços de vosaltres! - No heu de témer l'altra*

gent ni heu de tremolar davant d'ells. - Reconegueu en els vostres cors el Crist com a Senyor; estigueu sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui us demani raó de la vostra esperança.” (1 Pe 3,13-15).

I jo afegiria: fem-ho sense por i sense dissimular... amb la certesa que ens dóna el nostre ideari, ja que sabem que és un valor sobre el qual la Universitat Ramon Llull s'ha edificat des de fa molts anys i que és bo que continuï viu en el futur. Qualsevol debilitat, qualsevol incoherència, qualsevol por ens fan més insegurs i vulnerables davant altres opcions aparentment més sòlides. No podem deixar-nos arrossegar pel “*pensament líquid*” tan en voga en el nostre món.

Crec, doncs, germans, que la Paraula de Déu ens situa bé en la nostra missió com a Universitat d'inspiració cristiana:

- ❖ Donar a conèixer el Senyor sense por ni rebaixes.
- ❖ Obrir la porta a l'encontre amb Ell, a una experiència que transformi la vida d'estudiants i professors.
- ❖ Estar sempre disposats a donar raó de la nostra fe, pensant i sabent que els joves són i han de ser llevat i ferment per al futur d'una societat tan complexa com la que els ha tocat viure.

I permeteu-me dirigir unes senzilles paraules als joves. En l'homilia de la missa que vaig celebrar a la festa de la Mare de Déu de la Mercè, vaig oferir a la *Mare de Déu* tres roses. La primera d'elles va ser la rosa de la joventut. En aquell moment vaig dir i també dic ara: “*Volem sortir a la cerca de tots els joves amb els braços oberts, amb sinceritat, sense judicis, sense prejudicis. Ells són els preferits del Senyor. Necessitem l'ajuda de Maria per tenir una mirada positiva i esperançada sobre ells, són el futur de la societat i de l'Església. Però hem de ser clars en l'anunci íntegre de l'Evangeli, en tota la misteriosa bellesa, sense reduccionismes i sense complexos a l'hora de exposar-los el que suposa seguir a Crist. Que no anem amb mitges tintes, amb objeccions, rebaixant els nivells d'exigència. Els joves són per naturalesa generosos, però necessiten acompanyants atents i comprensius.*”

I és justament aquest acompanyament el que des de fa tants anys esteu fent des de les diverses instàncies de la Universitat. Per això, com a Pastor vostre i membre d'aquest Patronat, us encoratjo que no defalleixi en vosaltres aquest esperit apostòlic i missioner al servei dels alumnes que passen per les vostres aules. Perquè sabem que també avui es fan realitat en nosaltres les paraules de sant Agustí: “*Ens vas crear, Senyor, per a Tu i el nostre cor camina inquiet fins que descansi en Tu*”. És necessari treballar l'intel·lecte, però també el cor que camina assedegat d'aigua viva i vertadera.

Us felicito a tots per la feina realitzada durant aquests 25 anys i per les fites aconseguides. Enhorabona! Felicitació que faig extensiva als qui us van precedir, entre els que vull destacar el cardenal Narcís Jubany, que va tenir l'encert de fer possible aquesta Universitat; el Pare Pere Ferrer Pi, insigne i tan estimat a Barcelona; el germà Daniel Cabedo que amb la seva tossuderia i el seu amor als joves, encara avui és reconegut entre milers d'alumnes.

Així mateix, vull felicitar moltes persones de la societat: economistes, advocats, empresaris, sacerdots, professors universitaris, treballadors i alumnes, que van posar la seva il·lusió en la nova universitat. No puc citar-los a tots, però de tots me n'han dit meravelles.

Recordem també el primer rector, el pare Josep Maria Coll, tots els que com ell heu portat el pes del rectorat al llarg d'aquests anys. Idèntic record afectuós i entranyable mereix el quadre docent, els presidents i membres dels patronats que hi ha hagut en aquests vint-i-cinc anys, els directors i professors dels centres, els milers d'alumnes que han passat i passen per les aules, els treballadors i tots i cadascun dels que han fet possible arribar fins aquí. ¡Que Déu us beneeixi!

En una recent visita a la Pontifícia Universitat Catòlica de l'Equador el papa Francesc va dirigir un breu discurs al món acadèmic, carregat de profunditat. Es tracta d'un missatge que al·ludeix a les universitats vinculades a l'Església. El Papa fa una crida que és a la vegada un imperatiu i un prec: *“A tu, universitat catòlica, et dic ¿on és el teu germà?”*

El papa Francesc al·ludia en el seu discurs a ser capaços de donar resposta als reptes socials: *“Demano als educadors que sigueu capaços de crear estímuls en els vostres alumnes i d'educar-los de manera que no es desentenguin del que passa al seu voltant”*.

També va formular una pregunta que podem entendre que ens dirigeix a nosaltres en aquesta data assenyalada per a la Universitat: *“¿com ajudem els nostres joves a no identificar un grau universitari com a sinònim d'un estatus superior, de diners, de prestigi social? No són sinònims. I en aquest context universitari els demano que emboliquin la troca (armen lío) ja que vostès, professors i alumnes, són llavors de transformació”*.

Benvolguts membres del Patronat i benvolguts professors: ¿Com podem contribuir a la formació dels nostres joves més enllà de les beques econòmiques? ¿Com podem ajudar-los a esdevenir persones autèntiques, íntegres i obertes a la trobada personal amb Déu? ¿Com podem ajudar els nostres estudiants a descobrir l'alegria de donar-se, la joia de servir, la felicitat que neix de viure per als altres?

Us proposo també que obriu plataformes de formació per als més necessitats, que compartiu el vostre coneixement amb els més pobres del món, que intercanvieu coneixements amb les universitats més pobres i remotes, que faciliteu l'estudi a distància per a proveir d'oportunitats als que no poden pagar les matrícules o que no poden desplaçar-se per raons econòmiques.

Aquesta seria una forma pràctica de renovar la nostra presència eclesial en el món universitari, que posaria els recursos al servei dels més necessitats, fent realitat l'encontre amb tants joves que anhelen feina, benestar i amor. Perquè com ens diuen els Fets dels Apòstols: *“Fa més feliç donar que rebre”* (Ac 20,35).

Que el Senyor us enforteixi, us il·lumini i us guardi sempre en la seva pau! Amén.

+ Joan Josep Omella
Arquebisbe de Barcelona